Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (devátého rozšířeného senátu)

2. února 2022 *

„Hospodářská a měnová politika – Obezřetnostní dohled nad úvěrovými institucemi – Zvláštní úkoly v oblasti dohledu svěřené ECB – Rozhodnutí o odebrání povolení úvěrové instituce – Obvinění hlavního akcionáře ve třetí zemi – Kritérium pověsti – Vnímání pověsti trhem – Presumpce neviny – Přiměřenost – Právo na obhajobu“

Ve věci T-27/19,

Pilatus Bank plc, se sídlem v Ta'Xbiex (Malta),

Pilatus Holding Ltd., se sídlem v Ta'Xbiex,

zastoupené O. Behrendsem, avocat,

žalobkyně,

proti

Evropské centrální bance (ECB), zastoupené E. Yoo, M. Puidokasem a A. Karpfem, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Evropskou komisí, zastoupenou D. Triantafyllouem, A. Nijenhuisem a A. Steiblytė, jako zmocněnci,

vedlejší účastnicí,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 263 SFEU a znějící na zrušení rozhodnutí ECB ze dne 2. listopadu 2018, kterým bylo společnosti Pilatus Bank odebráno povolení k činnostem úvěrové instituce,

TRIBUNÁL (devátý rozšířený senát),

ve složení M. van der Woude, předseda, M. J. Costeira (zpravodajka), M. Kančeva, B. Berke a T. Perišin, soudci,

* Jednací jazyk: angličtina.

vedoucí soudní kanceláře: I. Pollalis, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 26. února 2021,

vydává tento

Rozsudek

I. Skutečnosti předcházející sporu

1 Žalobkyně, Pilatus Bank plc a Pilatus Holding Ltd., jsou méně významné úvěrové instituce se sídlem na Maltě a podléhají přímému obezřetnostnímu dohledu ze strany Malta Financial Services Authority (MFSA, Maltský orgán pro finanční služby) a přímého většinového akcionáře této úvěrové instituce.

2 Podle tiskové zprávy zveřejněné United States Department of Justice (Ministerstvo spravedlnosti Spojených států) dne 19. března 2018 byl Ali Sadr, akcionář první žalobkyně, který nepřímo vlastní 100 % jejího kapitálu a hlasovacích práv, zatčen ve Spojených státech na základě šesti obvinění v souvislosti s jeho údajnou účastí v systému, jehož prostřednictvím bylo zhruba 115 milionů amerických dolarů (USD), vyplácených za účelem financování projektu ve Venezuele, zpronevěřeno ve prospěch íránských osob a podniků.

3 Podle formálního sdělení obvinění z trestného činu vyhotoveného United States Attorney for the Southern District of New York (státní zástupce Spojených států pro jižní distrikt New Yorku) měly některé finanční prostředky použité v roce 2013 pro zřízení a financování první žalobkyně protiprávní původ související s projektem ve Venezuele.

4 Po obvinění A. Sadra ve Spojených státech obdržela první žalobkyně zejména žádosti o výběr vkladů v celkové výši 51,4 milionu eur, tedy přibližně 40 % vkladů uvedených v její rozvaze.

5 Dne 21. března 2018 přijal MFSA rozhodnutí týkající se odejmutí nebo pozastavení hlasovacích práv, jehož prostřednictvím zejména nařídil, aby byl A. Sadr s okamžitou účinností zbaven funkce ředitele první žalobkyně, jakož i veškerých ostatních rozhodovacích funkcí ve vztahu k ní, aby pozastavil výkon svých hlasovacích práv a aby se zdržel jakéhokoliv zákonného či právního zastupování uvedené žalobkyně.

6 Téhož dne přijal MFSA rozhodnutí o moratoriu, jehož prostřednictvím první žalobkyni uložil nepovolit žádnou bankovní transakci, zejména výběry a vklady ze strany akcionářů a členů představenstva uvedené žalobkyně.

7 Dne 22. března 2018 přijal MFSA rozhodnutí o jmenování oprávněné osoby s cílem svěřit této osobě výkon podstatné části pravomocí obvykle svěřených řídícím orgánům první žalobkyně, pokud jde o její specifické činnosti a aktiva.

8 Dne 29. června 2018 Evropská centrální banka (ECB) obdržela návrh MFSA na odebrání povolení k činnosti úvěrové instituce první žalobkyně na základě čl. 14 odst. 5 nařízení Rady (EU) č. 1024/2013 ze dne 15. října 2013, kterým se ECB svěřují zvláštní úkoly týkající se politik, které se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými institucemi (Úř. věst. 2013, L 287, s. 63).

9 Dne 2. srpna 2018 MFSA předložil ECB pozměněný návrh na odebrání povolení k činnosti úvěrové instituce, jehož držitelkou byla první žalobkyně.

10 Dopisem ze dne 31. srpna 2018 ECB vyzvala první žalobkyni, aby se do pěti pracovních dnů od data obdržení uvedeného dopisu vyjádřila k návrhu rozhodnutí o odebrání povolení.

11 Dne 6. září 2018 první žalobkyně požádala o prodloužení lhůty pro slyšení o 14 dnů, jakož i o přístup ke spisu v tomto řízení.

12 Na žádost první žalobkyně byla lhůta poprvé prodloužena do 17. září 2018, poté podruhé do 21. září téhož roku.

13 Dopisem ze dne 13. září 2018 ECB poskytla první žalobkyni přístup ke spisu správního řízení.

14 Dne 21. září 2018 první žalobkyně předložila vyjádření týkající se návrhu rozhodnutí o odebrání povolení, přičemž vyjádřila nesouhlas svého vedení a akcionářů s uvedeným návrhem.

15 Dne 2. listopadu 2018 BCE přijala na základě čl. 4 odst. 1 písm. a) a čl. 14 odst. 5 nařízení č. 1024/2013 rozhodnutí, kterým odňala první žalobkyni povolení k činnosti úvěrové instituce (dále jen „napadené rozhodnutí“).

II. Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

16 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 15. ledna 2019 podaly žalobkyně projednávanou žalobu.

17 ECB předložila žalobní odpověď dne 28. března 2019.

18 Rozhodnutím ze dne 17. května 2019 předseda bývalého druhého senátu Tribunálu povolil vedlejší účastenství Evropské komise na podporu návrhových žádání ECB.

19 Komise předložila spis vedlejšího účastníka ve stanovené lhůtě.

20 Žalobkyně předložily vyjádření ke spisu vedlejšího účastníka dne 2. srpna 2019.

21 Žalobkyně předložily repliku dne 28. června 2019 a BCE předložila dupliku dne 21. srpna 2019.

22 Vzhledem ke změně složení senátů Tribunálu na základě čl. 27 odst. 5 jednacího řádu Tribunálu byl soudce zpravodaj přidělen k devátému senátu, kterému byla tudíž přidělena tato věc.

23 Na návrh druhého senátu Tribunál podle článku 28 jednacího řádu rozhodl, že věc předá k projednání a rozhodnutí rozšířenému soudnímu kolegiu.

24 Rozhodnutím předsedy Tribunálu ze dne 25. února 2021 byl k doplnění složení senátu určen nový soudce a předseda senátu.

25 Na návrh soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (devátý rozšířený senát) o zahájení ústní části řízení a řeči účastníků řízení byly vyslechnuty na jednání konaném dne 26. února 2021.

26 Dne 26. února 2021 na návrh soudce zpravodaje Tribunál v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu vyzval ECB, aby odpověděla na jednu otázku, a ostatní účastnice řízení, aby předložily stanoviska. Této žádosti bylo vyhověno ve stanovených lhůtách.

27 Rozhodnutím předsedy Tribunálu ze dne 12. srpna 2021 byla projednávaná věc přidělena novému soudci zpravodaji.

28 Po úmrtí soudce B. Berkeho, který skonal dne 1. srpna 2021, tři soudci podepsaní pod tímto rozsudkem pokračovali v poradě v souladu s článkem 22 a čl. 24 odst. 1 jednacího řádu.

29 Žalobkyně navrhují, aby Tribunál:

– zrušil napadené rozhodnutí,

– uložil ECB náhradu nákladů řízení.

30 ECB, podporovaná Komisí, navrhuje, aby Tribunál:

– odmítl žalobu jako nepřípustnou, pokud jde o druhou žalobkyni;

– podpůrně, zamítl žalobu jako neopodstatněnou, pokud jde o uvedenou žalobkyni;

– zamítl žalobu jako neopodstatněnou, pokud jde o první žalobkyni;

– uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.

III. Právní otázky

A. K přípustnosti

31 Podstatou tvrzení ECB, podporované Komisí, je nepřípustnost žaloby v rozsahu, v němž byla podána jménem a na účet druhé žalobkyně, neboť ta neprokázala, že má osobní a odlišný zájem na zrušení napadeného rozhodnutí a že je uvedeným rozhodnutím bezprostředně a osobně dotčena.

32 Žalobkyně uvádějí, že žaloba je přípustná, když byla podána druhou žalobkyní, která je přímým většinovým akcionářem první žalobkyně.

33 V tomto ohledu je třeba připomenout, že akcionáři úvěrové instituce, jejíž povolení k činnosti úvěrové instituce bylo odebráno, nejsou bezprostředně dotčeni rozhodnutím o odebrání povolení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. listopadu 2019, ECB a další v. Trasta Komercbanka a další, C-663/17 P, C-665/17 P a C-669/17 P, EU:C:2019:923, body 107 až 115 a výrok).

34 Jak tvrdí ECB a Komise, žaloba je nepřípustná v rozsahu, v němž byla podána druhou žalobkyní.

B. K věci samé

35 Žalobkyně na podporu žaloby vznášejí jedenáct žalobních důvodů.

36 První žalobní důvod vychází z porušení čl. 14 odst. 5 nařízení č. 1024/2013 a z porušení zásady řádné správy. Druhý žalobní důvod vychází z nesprávného posouzení, pokud jde o existenci důvodu pro odebrání povolení. Třetí žalobní důvod vychází z toho, že ECB neuplatnila svoji posuzovací pravomoc nebo ji uplatnila nevhodně. Čtvrtý žalobní důvod vychází z neprovedení nestranného a objektivního přezkumu relevantních skutečností. Pátý až osmý žalobní důvod vycházejí z porušení zásady proporcionality, z porušení zásady *nemo auditur*, z porušení práva na presumpci neviny a z porušení zásady rovného zacházení. Devátý žalobní důvod vychází z porušení článku 19 a bodu 75 odůvodnění nařízení č. 1024/2013, jakož i ze zneužití pravomoci. Desátý žalobní důvod vychází z porušení práva na obhajobu, a zejména práva být vyslechnut a jedenáctý žalobní důvod vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění.

1. K prvnímu žalobnímu důvodu, který vychází z porušení čl. 14 odst. 5 nařízení č. 1024/2013 a z porušení zásady řádné správy

37 Žalobkyně tvrdí, že ECB nesplnila své povinnosti podle čl. 14 odst. 5 nařízení č. 1024/2013 a že porušila článek 41 Listiny základních práv Evropské unie tím, že MFSA *de facto* umožnila odebrat povolení bez jakéhokoliv řádného postupu přijetím rozhodnutí ze dne 21. a 22. března 2018, a tím, že se omezila na potvrzení rozhodnutí MFSA.

38 Napadené rozhodnutí je podle žalobkyň protiprávní, neboť je v podstatě pouhým potvrzením konstatování MFSA, a nikoli skutečným rozhodnutím ECB.

39 V tomto kontextu měla ECB podle žalobkyň zasáhnout na základě čl. 6 odst. 5 písm. c) nařízení č. 1024/2013 a na základě své povinnosti zajistit vysoké standardy dohledu, v zásadě za účelem zaručení dodržování dotčených obezřetnostních požadavků, dělby pravomocí, pokud jde o rozhodnutí o odebrání povolení, a základních procesních pravidel, zejména pak potřeby každé banky být skutečně zastoupena vlastními zástupci ve vztahu k regulačnímu orgánu, a nikoli být „zastoupena“ osobou, kterou tento orgán kontroluje.

40 ECB a Komise tyto argumenty zpochybňují.

41 Zaprvé je třeba připomenout, že podle čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1024/2013 má ECB výlučnou pravomoc vydávat a odebírat institucím povolení k činnosti, zejména pokud jde o veškeré instituce usazené ve členských státech, jejichž měnou je euro.

42 Mimoto čl. 14 odst. 5 nařízení č. 1024/2013 stanoví, že ECB může úvěrové instituci povolení odebrat v případech stanovených v příslušných právních předpisech Unie z vlastního podnětu, po konzultacích s vnitrostátním příslušným orgánem zúčastněného členského státu, ve kterém je úvěrová instituce usazena, nebo na návrh tohoto vnitrostátního příslušného orgánu

43 Jak vyplývá z čl. 4 odst. 1 písm. a) a čl. 14 odst. 5 nařízení č. 1024/2013, MFSA nemá pravomoc odebrat povolení úvěrových institucí, ale pouze případně ECB takové odebrání navrhnout.

44 Jak přitom bylo připomenuto v bodech 8 a 9 výše, právě ECB se v souladu s čl. 14 odst. 5 nařízení č. 1024/2013 rozhodla na návrh MFSA odebrat povolení první žalobkyně.

45 Kromě toho je třeba konstatovat, že i kdyby MFSA překročil své pravomoci a přijal rozhodnutí o odebrání povolení, takové rozhodnutí, přijaté příslušným vnitrostátním orgánem, na rozdíl od rozhodnutí, které vedlo k vydání rozsudku ze dne 19. prosince 2018, Berlusconi a Fininvest (C-219/17, EU:C:2018:1023), by nepředstavovalo akt o zahájení, přípravný akt nebo nezávazný návrh napadeného rozhodnutí, a nemohlo by tedy způsobit jeho protiprávnost (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 19. prosince 2018, Berlusconi a Fininvest (C-219/17, EU:C:2018:1023, bod 44).

46 Stejně tak vzhledem k tomu, že rozhodnutí MFSA o moratoriu a o jmenování oprávněné osoby, uvedená v bodech 6 a 7 výše, nejsou akty o zahájení řízení, přípravné akty nebo nezávazné návrhy napadeného rozhodnutí, jejich případná protiprávnost nemůže způsobit protiprávnost napadeného rozhodnutí.

47 Dotčená rozhodnutí MFSA, ačkoli se týkají téže situace, jsou totiž jinými rozhodnutími, která nebyla přijata podle čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1024/2013.

48 Argumenty žalobkyň tedy neumožňují mít za to, že napadené rozhodnutí bylo přijato v rozporu s čl. 14 odst. 5 nařízení č. 1024/2013.

49 Zadruhé, pokud jde o argument žalobkyň, že ECB měla zasáhnout na základě čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013, je třeba připomenout, že podle uvedeného ustanovení platí, že je-li to nezbytné k zajištění důsledného uplatňování vysokých standardů dohledu, může ECB sama přímo vykonávat všechny příslušné pravomoci ve vztahu k jedné nebo více úvěrovým institucím.

50 Avšak článek 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013 poskytuje ECB možnost rozhodnout, že bude sama přímo vykonávat všechny příslušné pravomoci ve vztahu k úvěrové instituci, ale neukládá jí povinnost, aby sama vykonávala přímý dohled nad úvěrovou institucí.

51 Z toho vyplývá, že ECB může rozhodnout o zásahu podle čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013, pokud a když má za to, že její zásah je nezbytný, aby se předešlo nedůslednému uplatňování vysokých standardů dohledu příslušnými vnitrostátními orgány.

52 Vzhledem k tomu, že žalobkyně neprokázaly, že neexistence zásahu ECB v projednávaném případě vedla k nedůslednému uplatňování vysokých standardů dohledu, nelze ECB platně vytýkat, že nezasáhla na základě čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013 a údajné povinnosti zajistit vysoké standardy dohledu.

53 Z toho vyplývá, že skutečnost, že se ECB nerozhodla sama vykonávat přímý dohled nad první žalobkyní, nemůže vést k protiprávnosti napadeného rozhodnutí.

54 S ohledem na výše uvedené neumožňují argumenty žalobkyň mít za to, že napadené rozhodnutí bylo přijato v rozporu s čl. 14 odst. 5 a čl. 6 odst. 5 písm. c) nařízení č. 1024/2013.

55 Zatřetí, pokud jde o porušení zásady řádné správy, žalobkyně se omezují na tvrzení, že ECB tím, že umožnila MFSA *de facto* odebrat povolení bez jakéhokoli řádného postupu, porušila jejich právo na to, aby jejich záležitosti byly řešeny nestranně, spravedlivě a v přiměřené lhůtě.

56 Vzhledem k tomu, že žalobkyně nepodpořily svou výtku vycházející z porušení zásady řádné správy konkrétními argumenty a pouze zmínily tuto zásadu, je třeba mít za to, že tato výtka je nepřípustná na základě čl. 21 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie, který je použitelný na řízení před Tribunálem v souladu s čl. 53 prvním pododstavcem téhož statutu a čl. 76 písm. d) jednacího řádu.

57 První žalobní důvod je v důsledku toho třeba zamítnout.

2. K druhému žalobnímu důvodu, který vychází z nesprávného posouzení existence důvodu pro odebrání povolení

58 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že napadené rozhodnutí je stiženo nesprávným posouzením v rozsahu, v němž ECB založila odebrání povolení na existenci sdělení obvinění A. Sadrovi z finančních protiprávních jednání.

59 V tomto ohledu žalobkyně tvrdí, že ECB se nemohla opírat o samotnou tiskovou zprávu vydanou orgány Spojených států, zejména proto, že tato zpráva uváděla, že vylíčené skutečnosti, musí být považovány za pouhá tvrzení.

60 Kromě toho mají žalobkyně za to, že ECB nepřezkoumala skutečnosti popsané v dotčeném sdělení obvinění, ani neuvedla jejich obecnou povahu. Žalobkyně konkrétně tvrdí, že ECB nezohlednila skutečnost, že se jednalo o obvinění z porušení pravidel o sankcích Spojených států vůči Íránské islámské republice, přestože předmětné jednání nebylo protiprávní z hlediska unijního práva.

61 ECB a Komise tuto argumentaci zpochybňují.

62 Je třeba připomenout právní rámec použitelný na odebrání povolení a odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se existence důvodu pro odebrání povolení a poté ověřit, zda se ECB v tomto ohledu dopustila nesprávného posouzení, jak tvrdí žalobkyně.

63 Zaprvé vzhledem k tomu, že akcionář a úvěrová instituce jsou dvě odlišné osoby, je třeba úvodem ověřit, zda skutečnost týkající se akcionáře úvěrové instituce může být relevantní pro takové rozhodnutí o obezřetnostním dohledu nad touto institucí, jako je odebrání jejího povolení.

64 V tomto ohledu je třeba nejprve připomenout, že čl. 4 odst. 1 písm. a) a čl. 14 odst. 5 nařízení č. 1024/2013, které bylo přijato s cílem přispět k bezpečnosti a odolnosti úvěrových institucí a stabilitě finančního systému v rámci Unie a každého členského státu (čl. 1 odst. 1 uvedeného nařízení), stanoví, že ECB má pravomoc vydávat a odnímat úvěrovým institucím povolení k činnosti v případech stanovených použitelným unijním právem.

65 Jak bylo uvedeno v bodě 20 odůvodnění nařízení č. 1024/2013, předchozí povolení k činnosti úvěrových institucí je klíčovou obezřetnostní technikou k zajištění toho, že tyto činnosti vykonávají pouze provozovatelé se zdravou ekonomickou základnou, organizace schopné vyrovnat se specifickými riziky plynoucími z přijímání vkladů a poskytování úvěrů a vhodné vedoucí osoby.

66 Mimoto na základě čl. 4 odst. 3 nařízení č. 1024/2013 totiž pro účely plnění úkolů jí svěřených a s cílem zajistit vysoké standardy dohledu uplatňuje ECB všechny příslušné právní předpisy Unie, a pokud jsou těmito právními předpisy Unie směrnice, také vnitrostátní právní předpisy provádějící tyto směrnice.

67 Dále je třeba konstatovat, že čl. 14 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU ze dne 26. června 2013 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o obezřetnostním dohledu nad úvěrovými institucemi a o změně směrnice 2002/87/ES a zrušení směrnic 2006/48/ES a 2006/49/ES (Úř. věst. 2013, L 176, s. 338) stanoví, že příslušné orgány odmítnou vydat povolení k zahájení činnosti úvěrové instituce, nejsou-li přesvědčeny, že akcionáři nebo společníci vyhovují nárokům kladeným v zájmu zajištění řádného a obezřetného řízení úvěrové instituce v souladu s kritérii stanovenými v čl. 23 odst. 1 uvedené směrnice.

68 Článek 23 odst. 1 směrnice 2013/36 stanoví kritéria, která musí splnit akcionář, který se uchází o nabytí kvalifikovaného podílu v úvěrové instituci, aby byl považován za vhodného, pokud jde o cíl zajistit řádné a obezřetné řízení úvěrové instituce s ohledem na jeho pravděpodobný vliv na dotčenou úvěrovou instituci. Mezi tato kritéria patří zejména kritérium pověsti.

69 Kritérium pověsti uvedené v článku 23 směrnice 2013/36 je převzato do maltského práva v čl. 13 A odst. 9 Banking Act (bankovní zákon, kapitola 371 maltského práva) ze dne 15. listopadu 1994, který obsahuje tutéž formulaci jako směrnice.

70 Kromě toho podle článku 18 směrnice 2013/36 mohou příslušné orgány odejmout vydané povolení v případě, že úvěrová instituce nadále již nesplňuje podmínky, za nichž bylo povolení vydáno.

71 Ze společného výkladu ustanovení uvedených v bodech 64 až 70 výše vyplývá, že kritéria, která musí navrhovaný nabyvatel splnit, aby mohl získat kvalifikovaný podíl, včetně kritéria pověsti, se použijí na posouzení vhodnosti akcionářů provedené za účelem odebrání povolení k činnosti úvěrové instituce.

72 Z toho vyplývá, že příslušné orgány mohou odebrat povolení k činnosti úvěrové instituce, nejsou-li přesvědčeny, zejména z důvodu nedostatku dobré pověsti, že akcionáři nebo společníci, kteří je mohou ovlivňovat, vyhovují nárokům kladeným v zájmu zajištění řádného a obezřetného řízení této instituce a zajištění bezpečnosti a odolnosti finančního systému v rámci Unie a každého členského státu.

73 Zadruhé je třeba uvést, že pojem pověst je neurčitý právní pojem. Článek 23 odst. 1 směrnice 2013/36 totiž neobsahuje vyčerpávající definici uvedeného pojmu ani seznam jednání, která mohou pod uvedený pojem spadat. To znamená, že příslušné orgány posuzují případ od případu, zda akcionář, který se uchází o nabytí kvalifikovaného podílu v úvěrové instituci, splňuje kritérium pověsti, přičemž zohlední relevantní skutečnosti, důvody, na nichž je založeno uvedené kritérium, a cíle, které má toto kritérium zajistit. Zásada právní jistoty tedy nebrání tomu, aby uvedené orgány měly při použití dotčeného kritéria prostor pro uvážení.

74 Mimoto na základě ustálené judikatury je třeba pro výklad ustanovení unijního práva vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. června 2005, VEMW a další, C-17/03, EU:C:2005:362, bod 41 a citovaná judikatura).

75 V tomto ohledu zaprvé bod 10.9 obecných pokynů k obezřetnostnímu posuzování nabývání nebo zvyšování kvalifikovaných účastí ve finančním sektoru přijatých Evropským orgánem pro bankovnictví (EBA), Evropským orgánem pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění (EIOPA) a Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy (ESMA) uvádí, že jednak by se mělo mít za

to, že navrhovaný nabyvatel má dobré jméno, pokud neexistuje důvěryhodný důkaz o opaku a pokud nemá cílový orgán dohledu opodstatněný důvod o jeho pověsti pochybovat, a jednak, že musí být zohledněny veškeré dostupné informace relevantní pro posouzení.

76 Zadruhé je třeba uvést, že v běžném slova smyslu pověst odkazuje na vlastnost osoby, která jedná v souladu se zvyklostmi a pravidly, jakož i na dobrou pověst, které tato osoba požívá ze strany veřejnosti, pokud jde o tuto vlastnost a chování.

77 Pověst tak závisí nejen na chování určité osoby, ale rovněž na vnímání tohoto chování jejím okolím.

78 Zatřetí je třeba připomenout, že cílem posouzení pověsti akcionářů úvěrových institucí je zajistit řádné a obezřetné řízení těchto institucí, zaručit stálou kvalitu a finanční stabilitu vlastníků úvěrových institucí, jakož i zajistit bezpečnost a odolnost finančního systému v rámci Unie a každého členského státu (body 16, 17 a 22 odůvodnění nařízení č. 1024/2013).

79 Dosažení cílů sledovaných právní úpravou, jejíž součástí je čl. 23 odst. 1 směrnice 2013/36, přitom úzce závisí na důvěře veřejnosti a účastníků bankovního trhu vůči úvěrovým institucím. Ztráta takové důvěry totiž může vést ke ztrátě financování uvedených institucí a může vést k riziku nejen pro dotčenou instituci, ale pro finanční systém v rámci Unie a každého členského státu.

80 Je tedy třeba mít za to, že pověst akcionářů úvěrových institucí musí být posuzována s ohledem na soulad jejich chování se zvyklostmi a pravidly, jakož i na dobrou pověst, které požívají ze strany veřejnosti a účastníků finančních trhů.

81 Zatřetí je třeba připomenout, že ECB měla v napadeném rozhodnutí za to, že první žalobkyně již nesplňuje podmínky pro povolení přístupu k činnostem úvěrové instituce a že tuto situaci nelze napravit z důvodu nezvratného poškození její dobré pověsti a jejího obchodního modelu.

82 ECB nejprve připomněla, že A. Sadr nepřímo vlastní 100 % kapitálu a hlasovacích práv první žalobkyně.

83 ECB dále uvedla, že podle tiskové zprávy, kterou dne 19. března 2018 vydalo ministerstvo spravedlnosti Spojených států, byl A. Sadr zatčen ve Spojených státech na základě šesti obvinění v souvislosti s jeho údajnou účastí v systému, jehož prostřednictvím bylo zhruba 115 milionů USD, vyplacených za účelem financování ubytovacího komplexu ve Venezuele, zpronevěřeno ve prospěch íránských osob a podniků, a že byl propuštěn na kauci poté, co odevzdal své cestovní pasy a cestovní dokumenty a zároveň se podrobil elektronickému dohledu.

84 ECB kromě toho uvedla, že dotčené sdělení obvinění z trestného činu vyvolalo silnou pozornost mezinárodních médií a mělo za následek řadu negativních novinových článků týkajících se první žalobkyně, což vedlo k vážné újmě na její dobré pověsti, zejména z důvodu tvrzení státního zástupce Spojených států pro jižní distrikt New Yorku, podle kterých měly některé finanční prostředky použité v roce 2013 pro zřízení a financování uvedené žalobkyně protiprávní původ související s projektem ve Venezuele.

85 ECB tedy měla v podstatě za to, že přes zohlednění presumpce neviny a skutečnosti, že obvinění vůči A. Sadrovi byla pouhými tvrzeními, mohlo jeho obvinění vyvolat vážné pochybnosti o jeho integritě coby akcionáře první žalobkyně.

86 ECB rovněž upřesnila, že podle obecných pokynů zmíněných v bodě 75 výše se integrita akcionáře posuzuje případ od případu a není zpochybněna pouze v případě pravomocného odsouzení, ale je třeba zohlednit veškeré informace pocházející z důvěryhodných a spolehlivých zdrojů. Probíhající trestní řízení, zejména pokud jde o kladení za vinu některých protiprávních jednání, jako jsou podvod nebo finanční trestné činy, včetně praní špinavých peněz, tedy mohla mít dopad na pověst dotčené osoby, a tudíž i na dohlíženou úvěrovou instituci.

87 ECB dodala, že v projednávaném případě je akcionářská základna první žalobkyně obzvláště relevantní, jelikož A. Sadr je konečným a jediným akcionářem vykonávajícím kontrolu nad uvedenou žalobkyní.

88 Vzhledem k tomu, že A. Sadr jakožto držitel kvalifikované účasti, která mu svěřovala kontrolu nad první žalobkyní, již podle ECB neměl vlastnost nezbytnou ve smyslu čl. 14 odst. 2 a čl. 23 odst. 1 písm. a) směrnice 2013/36, jakož i vnitrostátních předpisů provádějících tato ustanovení, vyvodila z toho, že existovaly důvody mít za to, že uvedená žalobkyně již nesplňuje podmínky, za kterých jí bylo povolení uděleno.

89 Mimoto ECB v podstatě podrobně uvedla důvody, proč je existence trestního stíhání dostačující ke zpochybnění pověsti dotčeného akcionáře v rámci obezřetnostního dohledu, jehož cílem je – na rozdíl od trestních řízení – předvídat a předcházet rizikům, a nikoli sankcionovat osoby.

90 Podle ECB totiž obezřetnostní dohled vyžaduje předvídavost zohledňující závislost finančních trhů na důvěře veřejnosti v subjekty finančních trhů, takže bylo odůvodněné obvinění A. Sadra zohlednit. Měla totiž za to, že uvedené obvinění přímo zpochybnilo pověst jediného akcionáře první žalobkyně u veřejnosti i přes neexistenci pravomocného odsuzujícího rozsudku.

91 To platí tím spíše, že dotčená stíhání měla v projednávaném případě dopad na pověst samotné první žalobkyně, což vedlo k negativnímu výkyvu tržních nálad potvrzenému významným počtem žádostí o výběr vkladů, k nimž došlo po zahájení stíhání a které představovaly více než 40 % z celkové částky vkladů uvedených v rozvaze uvedené žalobkyně, ale rovněž k ukončení příslušných bankovních vztahů.

92 Obvinění A. Sadra bylo ostatně jedním z faktorů, kvůli kterým ratingová agentura zhoršila hodnocení rizikovosti maltského bankovního sektoru jako celku, což vyplývá z odkazů na tato stíhání mimo jiné v hodnotící zprávě uvedené agentury.

93 ECB se navíc opřela o dopis hlavního dlužníka první žalobkyně, který požádal o předčasné splacení svého úvěru, který představoval 90 % úvěrových smluv uvedené žalobkyně, což tudíž představovalo hlavní zdroj příjmů posledně uvedené.

94 ECB dále zohlednila skutečnost, že z 10 % zbývajících úvěrových smluv, což představovalo pět úvěrů, tři dlužníci přestali splácet jistinu a úroky, zatímco ostatní dva požádali o předčasné splacení úvěru.

95 Napadené rozhodnutí bylo tedy výslovně odůvodněno různými důvody popsanými v bodech 81 až 94 výše, které ohrožovaly cíl zajistit řádné a obezřetné řízení této úvěrové instituce a cíl zajistit bezpečnost finančního systému v rámci Unie a každého členského státu.

96 Začtvrté je v tomto kontextu třeba posoudit, zda v projednávané věci skutečnost, že na základě práva třetí země byl z finančních protiprávních jednání určité závažnosti obviněn akcionář, který nepřímo plně ovládá první žalobkyni, mohla ovlivnit jeho pověst takovým způsobem, aby byla ohrožena finanční situace instituce a odolnost finančního systému v rámci Unie a v každém členském státě.

97 Zaprvé, pokud jde o argument žalobkyň, podle kterého je napadené rozhodnutí stiženo nesprávným posouzením v tom, že ECB založila odebrání povolení na existenci sdělení A. Sadrovi obvinění z finančních trestných, je třeba konstatovat, že ECB měla za to, že uvedené obvinění mohlo vyvolat pochybnosti o pověsti a vhodnosti tohoto akcionáře, který má kvalifikovanou účast v úvěrové instituci ve smyslu čl. 23 směrnice 2013/36, a tudíž ohledně řádného a obezřetného řízení této instituce.

98 Je třeba rovněž uvést, že ECB zdůraznila, že s ohledem na zvláštnosti bankovního trhu, který úzce závisí na důvěře vkladatelů a partnerů úvěrové instituce, a obecně veřejnosti, musí být taková pochybnost považována za dostačující k odůvodnění toho, že příslušné orgány uvažují o přijetí opatření určených k omezení dopadu takových obvinění na řízení dotčené úvěrové instituce a na odolnost finančního systému v rámci Unie a každého členského státu.

99 Konkrétně rozhodnutí o odebrání bylo odůvodněno konkrétními negativními účinky, které mělo obvinění akcionáře, který nepřímo plně ovládal první žalobkyni, na dobrou pověst tohoto akcionáře a této žalobkyně, na důvěru veřejnosti vůči němu, a v důsledku toho na řádnost jejího řízení a odolnost finančního systému v rámci Unie a každého členského státu.

100 Mezi těmito účinky ECB identifikovala významné žádosti o výběr vkladů v důsledku sdělení obvinění z trestného činu, což představuje více než 40 % z celkové částky vkladů uvedených v rozvaze první žalobkyně, ukončení odpovídajících bankovních vztahů a ukončení smluv hlavních dlužníků uvedené žalobkyně, ale rovněž skutečnost, že ratingová agentura zhoršila hodnocení rizikovosti maltského bankovního sektoru jako celku.

101 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že ačkoli obvinění akcionáře, který nepřímo vlastní kvalifikovanou účast v úvěrové instituci, nemůže samo o sobě stačit ke zpochybnění jeho pověsti, může negativní vnímání jeho pověsti ze strany veřejnosti a klientů, jakož i partnerů této úvěrové instituce, v návaznosti na takové obvinění – za podmínky, že je prokázáno na základě konkrétních skutečností – odůvodnit odebrání povolení dotyčné bankovní instituci, pokud může vyvolat riziko ve vztahu k uvedené instituci a bankovnímu trhu jako celku.

102 Vzhledem k významu důvěry veřejnosti v subjekty působící na bankovním trhu je totiž zohlednění vnímání ze strany veřejnosti pověsti obviněného akcionáře odůvodněno s ohledem na cíle obezřetnostního dohledu, neboť má přispět k dosažení cíle zachování odolnosti finančního systému v rámci Unie a každého členského státu.

103 Zadruhé, pokud jde o argument žalobkyň vycházející z toho, že ECB nezohlednila dopad sdělení obvinění z trestného činu na řádné a obezřetné řízení první žalobkyně, je třeba upřesnit, že vnímání pověsti trhem je skutečnost, která musí být určena odkazem na objektivní okolnosti projednávaného případu.

104 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že žalobkyně nezpochybňují, že obvinění hlavního akcionáře první žalobkyně mělo za následek negativní skutečnost, že ratingová agentura zhoršila hodnocení rizikovosti maltského bankovního sektoru jako celku, a vedlo k výběrům vkladů a ukončení tomu odpovídajících bankovních vztahů, jakož i k vypovězení smluv ze strany jejích hlavních dlužníků.

105 Žalobkyně se omezují na tvrzení, že dotčené obvinění mělo omezený dopad a výběry vkladů byly velmi omezené.

106 Z důkazů předložených ECB v odpovědi na organizační procesní opatření přijaté Tribunálem přitom vyplývá, že situace první žalobkyně se po obvinění A. Sadra značně zhoršila.

107 Konkrétně, jak bylo uvedeno v napadeném rozhodnutí a jak o tom svědčí žádost hlavního dlužníka o předčasné splacení úvěru, ale rovněž povolení ze strany MFSA, aby první žalobkyně souhlasila s předčasným splacením uvedeného úvěru, jehož opis ECB předložila, uvedená žalobkyně ztratila většinu svého úvěrového portfolia, a tudíž schopnost generovat příjmy.

108 Kromě toho, jak bylo uvedeno v napadeném rozhodnutí a jak potvrzují žádosti několika vkladatelů o uzavření účtů a o převod tomu odpovídajících finančních prostředků, jejichž opisy ECB předložila, první žalobkyně obdržela od vkladatelů značný objem žádostí o výběr.

109 Problémy první žalobkyně s kapitalizací a likviditou byly rovněž konstatovány členy výkonné rady v jejich dopise oprávněné osobě ze dne 10. května 2018, stejně jako žádosti o výběr vkladů ze strany tří vkladatelů, jejichž opisy ECB předložila. V uvedeném dopise výkonná rada dokonce počítá s vyplacením všech vkladatelů v rozumné lhůtě.

110 Ostatně i za předpokladu, že by výběry vkladů byly omezenější, než se domnívala ECB, jak tvrdí žalobkyně, ostatní zjištěné účinky postačují v každém případě k prokázání, že dotčené sdělení obvinění, které poškozovalo pověst jediného akcionáře první žalobkyně v očích veřejnosti, mělo závažné negativní účinky na řádné řízení této žalobkyně a odolnost finančního systému v rámci Unie a v každém členském státě.

111 Jelikož obvinění A. Sadra ovlivnilo jeho osobní pověst a pověst první žalobkyně, jejímž byl jediným akcionářem, a mělo řadu negativních účinků podrývajících odolnost finančního systému v rámci Unie a v každém členském státě, musí být v důsledku toho rovněž odmítnut argument žalobkyň vycházející ze skutečnosti, že ECB nezohlednila dopad dotčeného sdělení obvinění na řádné a obezřetné řízení uvedené žalobkyně.

112 Jak totiž vyplývá z bodů 99 až 111 výše, ECB vycházela ze souboru skutečností a negativních dopadů, které následovaly po dotčeném sdělení obvinění a které na objektivním základě odhalují negativní vnímání pověsti akcionáře první žalobkyně ze strany klientů a nedostatek důvěry v první žalobkyni v důsledku tohoto obvinění, což vedlo k riziku pro uvedenou žalobkyni a pro finanční systém v rámci Unie a každého členského státu.

113 Vzhledem k nutnosti zajistit řádné a obezřetné řízení úvěrových institucí a bezpečnost a odolnost finančního systému v rámci Unie a každého členského státu se ECB nedopustila pochybení, když měla za to, že z důvodu obvinění A. Sadra a s ním souvisejícího vnímání jeho pověsti vkladateli a dlužníky první žalobkyně, které se projevily značnými negativními důsledky vůči dané žalobkyni, odůvodňuje nedostatek dobré pověsti uvedeného akcionáře v očích bankovního trhu odebrání povolení uvedené žalobkyni k činnosti bankovní instituce.

114 Zatřetí, pokud jde o argument žalobkyň, že ECB měla posoudit jednání vytýkané ve sdělení obvinění z trestného činu a skutkové okolnosti, je třeba konstatovat, že ECB nemá trestněprávní vyšetřovací pravomoc a nemůže zasahovat do činností orgánů, které takové pravomoci mají. Dále by uložení povinnosti ECB provést ověření skutkových okolností uvedených ve sdělení obvinění před přijetím opatření určených k omezení rizik pro finanční trh ze strany úvěrové instituce, jejíž akcionář byl obviněn na základě podezření z finančních trestných činů, jejichž negativní účinky se již začaly projevovat, by bylo v rozporu s cílem čl. 4 odst. 1 písm. a) a čl. 14 odst. 5 nařízení č. 1024/2013, jakož i čl. 14 odst. 2 a čl. 23 směrnice 2013/36, které předpokládají rychlou a účinnou preventivní reakci.

115 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že žalobkyně nezpochybňují skutkové okolnosti, které vedly ke sdělení obvinění z trestného činu, ale omezují se na tvrzení, že nejsou v unijním právu protiprávní a že jejich protiprávnost v právu dotyčného třetího státu vyvolává pochybnosti.

116 Nicméně s ohledem na konkrétní negativní dopady na první žalobkyni a na maltský bankovní sektor, které se již projevily, nelze ECB platně vytýkat, že nezohlednila skutečnost, že se dané sdělení obvinění týkalo porušení pravidel o sankcích Spojených států vůči Íránské islámské republice, ačkoli předmětné jednání nemusí být protiprávní z hlediska unijního práva, nebo skutečnost, že se jedná o výlučně technická porušení, ohledně kterých mohou vyvstat pochybnosti.

117 I za předpokladu, že by jednání, které odůvodňovalo obvinění A. Sadra ve Spojených státech, nebylo podle unijního práva, nebo dokonce podle práva dotčeného třetího státu, protiprávní, není nejdůležitějším prvkem, který je třeba zohlednit, jak uvedla ECB na straně 8 napadeného rozhodnutí, opodstatněnost důvodů stíhání obsažených v dotčeném sdělení obvinění z trestného činu, což ostatně nespadá do její pravomoci, ale důsledky uvedeného stíhání na pověst A. Sadra, na situaci první žalobkyně a na bankovní trh jako celek.

118 ECB totiž posuzovala pověst akcionáře první žalobkyně, jak je vnímáno veřejností, a dotčené subjekty reagovaly na obvinění daného akcionáře, aniž by zohlednily jeho opodstatněnost podle práva dotčeného třetího státu nebo unijního práva.

119 Nic to nemění na tom, že v takovém případě je na ECB, aby případně zohlednila všechny skutečnosti předložené v rámci správního řízení, které by mohly prokázat neexistenci dopadu takového stíhání na dobrou pověst nebo řízení dotčené instituce a mohly by případně vyplývat ze zneužívající nebo zjevně neopodstatněné povahy takového stíhání.

120 Začtvrté ze stejných důvodů a v rozporu s tím, co tvrdí žalobkyně, nelze mít ani za to, že ECB přijetím napadeného rozhodnutí uznala nebo prohlásila za vykonatelné sankce přijaté Spojenými státy proti hospodářským subjektům obchodujícím s Íránem ve smyslu čl. 4 nařízení Rady (ES) č. 2271/96 ze dne 22. listopadu 1996 o ochraně proti účinkům právních předpisů přijatých určitou třetí zemí uplatňovaných mimo její území, jakož i proti účinkům opatření na nich založených nebo z nich vyplývajících (Úř. věst. 1996, L 309, s. 1; Zvl. vyd. 10/01. s. 75), naposledy pozměněného nařízením Komise v přenesené pravomoci (EU) 2018/1100 ze dne 6. června 2018, kterým se mění příloha nařízení č. 2271/96 (Úř. věst. 2018, L 199 I, s. 1).

121 Zapáté žalobkyně tvrdí, že účinky identifikované v napadeném rozhodnutí vyplývají nejen z dotčeného sdělení obvinění, ale rovněž z obezřetnostních opatření přijatých MFSA v návaznosti na uvedené sdělení obvinění.

122 Nicméně bez ohledu na dopad opatření MFSA nelze ECB důvodně vytýkat, že vyvodila důsledky z negativních účinků na řízení první žalobkyně a na bankovní trh, které již vznikly v důsledku dotčeného sdělení obvinění, tím, že odebrala uvedené žalobkyni povolení.

123 Zašesté v rozporu s tím, co se domnívají žalobkyně, je irelevantní, že pravděpodobný vliv A. Sadra byl v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí dočasně pozastaven obezřetnostními opatřeními přijatými MFSA z důvodu pozastavení jeho hlasovacích práv.

124 Opatření MFSA totiž nemohla z důvodu své dočasné povahy trvale vyloučit vliv dotyčného akcionáře na řízení první žalobkyně.

125 Kromě toho napadené rozhodnutí nebylo odůvodněno pouze riziky, která mohl představovat dotčený akcionář pro řízení první žalobkyně, ale bylo odůvodněno také existencí konkrétních negativních účinků na pověst a řádné řízení této žalobkyně, které již vyvolalo dotčené sdělení obvinění z trestného činu, nezávisle na jakémkoli rozhodnutí tohoto akcionáře.

126 Argument žalobkyň vycházející z toho, že ECB nezohlednila odstranění pravděpodobného vlivu dotyčného akcionáře na první žalobkyni, které učinilo jeho pověst irelevantní, tedy musí být zamítnut.

127 Zasedmé s ohledem na konkrétní negativní dopady na první žalobkyni, které byly identifikovány v napadeném rozhodnutí, musí být tvrzení žalobkyň, podle kterých obvinění vznesená vůči A. Sadrovi nesouvisela s uvedenou žalobkyní a relevantní skutky předcházely její existenci, odmítnuta jako neúčinná.

128 Zaosmé, pokud jde o argument žalobkyň, podle kterého odkaz na výběry vkladů není relevantní, neboť odebrání povolení bylo založeno na postavení akcionáře, který nepřímo ovládal první žalobkyni, a nikoli na nedostatku likvidity nebo nedostatečném kapitálu, nemůže tento argument obstát, jelikož uvedené výběry vkladů byly identifikovány jako konkrétní negativní důsledky problémů uvedené žalobkyně s pověstí a s řízením, které nastaly v souvislosti se sdělením obvinění z trestného činu nepřímému akcionáři, a nikoli v souvislosti s nedostatkem likvidity či kapitálu.

129 Zadeváté, jak bylo konstatováno v bodě 71 výše, a v rozporu s tím, co tvrdí žalobkyně, čl. 14 odst. 2 směrnice 2013/36 ve spojení s jejím článkem 18 činí kritéria použitá za účelem posouzení, zda nabytí kvalifikovaných účastí v úvěrové instituci musí být povoleno, použitelná při posuzování možnosti udělit nebo odebrat povolení k činnosti úvěrové instituce.

130 Proto nelze ECB důvodně vytýkat, že se při výkladu pojmu pověst na podporu svých úvah opřela o pokyny EBA týkající se nabývání kvalifikovaných účastí.

131 Z ustanovení uvedených v bodě 130 výše nebo z ustanovení směrnice 2013/36 nicméně nevyplývá, že postup, který musí být dodržen při odebírání povolení, podléhá stejným požadavkům jako postup, který musí být dodržen pro žádosti o povolení kvalifikovaných účastí.

132 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, tedy napadené rozhodnutí není stiženo vadou v tom, že bylo přijato v návaznosti na řízení o odebrání povolení, které nedodrželo požadavky, zejména pokud jde o lhůty stanovené pro řízení o povolení kvalifikovaných účastí, neboť tyto požadavky nemohou být použity obdobně na řízení o odebrání povolení, pro nějž nejsou takové požadavky stanoveny.

133 S ohledem na všechny skutečnosti uvedené v napadeném rozhodnutí za účelem prokázání jednak nedostatku dobré pověsti akcionáře první žalobkyně, zejména s ohledem na vnímání jeho osoby dotčenou veřejností, a jednak negativních účinků, které mělo toto vnímání na uvedenou žalobkyni, musí být argumenty žalobkyň, podle kterých je napadené rozhodnutí stiženo nesprávným posouzením, neboť ECB založila odebrání povolení na existenci sdělení obvinění A. Sadra z důvodu finančních trestných činů, jako celek zamítnuty.

134 V důsledku toho musí být druhý žalobní důvod zamítnut.

3. Ke třetímu žalobnímu důvodu, který vychází z toho, že ECB neuplatnila posuzovací pravomoc nebo použila tuto pravomoc nevhodně

135 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí je stiženo vadou v rozsahu, v němž ECB nevykonala posuzovací pravomoc nebo ji vykonala nevhodným způsobem.

136 Žalobkyně uvádějí, že skutečnost, že se ECB rozhodla odebrat povolení, znamená, že má za to, že nemá posuzovací pravomoc, že se omezila na potvrzení konstatování MFSA, a že změnila názor poté, co původně dospěla k závěru, že odebrání povolení není důvodné.

137 ECB a Komise tyto argumenty zpochybňují.

138 V tomto ohledu je třeba nejprve uvést, že skutečnost, že se ECB rozhodla odejmout povolení, a skutečnost, že se držela návrhu MFSA, nemohou prokázat, že nevykonala posuzovací pravomoc.

139 Dále je třeba konstatovat, že ECB provedla, jak vyplývá ze stran 5 až 12 napadeného rozhodnutí, vlastní podrobnou analýzu situace první žalobkyně a neomezila se jen na vyvození důsledků z rozhodnutí MFSA.

140 V rozporu s tím, co tvrdí žalobkyně, tedy nelze ECB vytýkat, že potvrdila konstatování MFSA a nevykonala posuzovací pravomoc.

141 Konečně i za předpokladu, že by ECB v průběhu správního řízení změnila stanovisko, nemůže taková skutečnost prokázat neexistenci výkonu či nevhodný výkon její posuzovací pravomoci.

142 Naopak skutečnost, že ECB zvažovala různá řešení, i kdyby byla prokázána, by spíše potvrdila, že skutečně provedla posouzení a že se nespokojila jen s vyvozením důsledků z rozhodnutí MFSA.

143 Žalobkyně tedy neprokázaly, že ECB nevykonala posuzovací pravomoc nebo že ji vykonala nevhodným způsobem.

144 V důsledku toho je třeba třetí žalobní důvod zamítnout.

4. Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, který vychází z neexistence posouzení relevantních skutečností a nestranného a objektivního posouzení těchto skutečností

145 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že ECB neposoudila relevantní skutečnosti nestranně a objektivně, jelikož nevyhodnotila skutečný účinek obvinění A. Sadra na pověst první žalobkyně, ani nerozlišila dotčené skutečnosti od účinků opatření přijatých MFSA a veřejných prohlášení ECB, jelikož napadené rozhodnutí vychází ze závěrů MFSA, jejichž základem jsou tvrzení orgánů Spojených států činných v trestním řízení, která jsou pouze předběžná a velice přibližná.

146 ECB a Komise tyto argumenty zpochybňují.

147 V tomto ohledu stačí konstatovat, že na podporu čtvrtého žalobního důvodu se žalobkyně omezují na zopakování argumentů uvedených na podporu druhého žalobního důvodu.

148 Ze stejných důvodů, jako jsou důvody uvedené v bodech 62 až 134 výše, musí být tedy čtvrtý žalobní důvod zamítnut.

5. K pátému žalobnímu důvodu, který vychází z porušení zásady proporcionality

149 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zásadou proporcionality v tom, že úvahy týkající se proporcionality v podstatě nemají souvislost s důvodem pro odnětí povolení, a sice s obviněním A. Sadra ve Spojených státech, jelikož relativní vliv tohoto akcionáře neodůvodňoval uznání toho, že jeho obvinění představuje riziko pro řízení první žalobkyně, a ECB vhodným způsobem nezohlednila jiná méně omezující řešení než odebrání povolení.

150 ECB a Komise tyto argumenty zpochybňují.

151 V napadeném rozhodnutí ECB nejprve uvedla, že cílem odnětí povolení je ukončit nedodržování zákona první žalobkyní a zabránit škodám na straně vkladatelů a ostatních věřitelů této žalobkyně, jakož i vnitrostátního bankovního sektoru jako celku, které by mohly být způsobeny nevhodností hlavního akcionáře uvedené žalobkyně.

152 Mimoto s ohledem na rozvahu a na újmu na pověsti první žalobkyně měla ECB za to, že prodej této žalobkyně třetí osobě nemá reálnou šanci na úspěch, zejména z důvodu její velmi pravděpodobné neexistence franšízové hodnoty.

153 ECB v tomto ohledu upřesnila, že zohlednila zhoršení kapitálové situace první žalobkyně, jakož i její likvidity, související s újmou na její pověsti s ohledem na negativní publicitu první žalobkyně, a vycházela z informací poskytnutých oprávněnou osobou na žádost MFSA, které v podstatě potvrzují nedostatek životaschopnosti první žalobkyně.

154 ECB rovněž vycházela z dopisu hlavního dlužníka první žalobkyně, v němž se s ohledem na skutečnosti uvedené zejména v sdělení obvinění žádalo o předčasné ukončení úvěru, který představoval 90 % úvěrových smluv uvedené žalobkyně, a tudíž hlavní zdroj jejích příjmů.

155 ECB navíc zohlednila skutečnost, že z 10 % zbývajících úvěrových smluv první žalobkyně, které představovalo pět půjček, již tři dlužníci nespláceli jistinu a úroky, zatímco další dva požádali o předčasné ukončení jejich půjček.

156 ECB kromě toho zdůraznila, že šance první žalobkyně na refinancování se zdály velmi omezené, jelikož portfolio jejích půjček se snížilo ze 159 milionů eur v březnu 2017 na 66 milionů eur v březnu 2018, že žalobkyně trpěla negativním mediálním pokrytím z důvodu obvinění A. Sadra a z důvodu vyšetřování ze strany EBA týkajícího se možných porušení zákona maltskými orgány při dohledu nad uvedenou žalobkyní a ukončení většiny vztahů uvedené žalobkyně s korespondentskými bankami ji donutilo k převedení finančních prostředků vlastněných s uvedenými dalšími bankami na Bank Ċentrali ta' Malta (Maltská centrální banka).

157 ECB dále uvedla, že z informací poskytnutých oprávněnou osobou v podstatě vyplývalo, že se kapitálová situace první žalobkyně zhoršila, že přišla o zdroje financování a měla pramalé vyhlídky na nalezení nových zdrojů a její likvidita zůstává nejistá.

158 Konečně poté, co ECB uvedla, že opatření přijatá MFSA nemohou napravit situaci a obnovit životaschopnost první žalobkyně, ale také že posledně jmenovaná každý měsíc utrpí provozní ztráty, dospěla ECB k závěru, že s ohledem na riziko pro vkladatele a věřitele žalobkyně musí být jakékoli jiné rovnocenné obezřetnostní opatření v přiměřené době považováno za nereálné.

159 ECB na základě toho dospěla k závěru, že je nezbytné odebrat první žalobkyni povolení.

160 Odnětí povolení první žalobkyně tedy bylo považováno za přiměřené z důvodu, že toto opatření bylo nezbytné s ohledem na obtíže s financováním, závažnost porušení povinností a nedostatek životaschopnosti uvedené žalobkyně vyplývající ze skutečnosti, že její jediný akcionář již nesplňuje podmínku pověsti s ohledem na vnímání jeho osoby veřejností, za účelem zajištění cíle obnovení legality, zajištění jejího řádného řízení, omezení rizik pro vkladatele a věřitele, jakož i rizik pro finanční systém v rámci Unie a na Maltě.

161 Mimoto cíl, který sleduje odebrání povolení první žalobkyně, byl považován za cíl, kterého nemůže být dosaženo jinými obezřetnostními opatřeními nebo prodejem třetím osobám z důvodu poškození pověsti, nedostatek hodnoty a problémů s financováním a likviditou uvedené žalobkyně.

162 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury zásada proporcionality vyžaduje, aby akty unijních orgánů byly způsobilé k dosažení legitimních cílů sledovaných dotčenou právní úpravou a nepřekračovaly meze toho, co je nezbytné k dosažení těchto cílů (viz rozsudek ze dne 16. června 2015, Gauweiler a další, C-62/14, EU:C:2015:400, bod 67 a citovaná judikatura).

163 Zaprvé, pokud jde o cíl odebrání licence první žalobkyně, stačí uvést, že napadené rozhodnutí sleduje zejména legitimní cíl stanovený dotčenou právní úpravou spočívající v zajištění řádného a obezřetného řízení úvěrových institucí, jakož i bezpečnosti a odolnosti finančního systému v rámci Unie a každého členského státu.

164 Jelikož se nejedná o jediný sledovaný cíl, argument žalobkyň týkající se údajně abstraktní povahy cíle obnovení legality nemůže zpochybnit legalitu napadeného rozhodnutí.

165 Zadruhé, pokud jde o způsobilost napadeného rozhodnutí zajistit dosažení cílů spočívajících v zajištění řádného a obezřetného řízení úvěrových institucí, jakož i bezpečnosti a odolnosti finančního systému v rámci Unie a každého členského státu, stačí konstatovat, že odebrání povolení úvěrové instituce může v rozsahu, v němž brání této instituci pokračovat ve výkonu

činnosti, přispět k dosažení cíle zabránit tomu, že řízení této úvěrové instituce nebude řádné a obezřetné a předejít tomu, aby její činnosti představovaly riziko pro bezpečnost a odolnost finančního systému v rámci Unie a každého členského státu.

166 Zatřetí je tedy třeba ověřit, zda napadené rozhodnutí překročilo meze toho, co je nezbytné k dosažení uvedených cílů.

167 V tomto ohledu žalobkyně tvrdí, že sledovaných cílů mohlo být dosaženo přiměřenějším způsobem jednak prodejem první žalobkyně třetí osobě a jednak veřejnými prohlášeními ECB zaměřenými v podstatě na minimalizaci účinků obvinění akcionáře uvedené žalobkyně.

168 Pokud jde zaprvé o prodej třetí osobě, ECB měla za to, že s ohledem na žádosti o výběr vkladů, na ukončení vztahů s korespondentskými bankami, což první žalobkyni donutilo k převedení finančních prostředků vlastněných s uvedenými dalšími bankami na Bank Ċentrali ta' Malta, na velmi pravděpodobnou neexistenci franšízové hodnoty a životaschopnosti, na zhoršení kapitálové situace a likvidity, jakož i na ukončení smluv hlavních dlužníků této žalobkyně, neměl prodej posledně uvedené třetí osobě reálnou šanci na úspěch.

169 Žalobkyně přitom nezpochybňují existenci žádostí o výběr vkladů u první žalobkyně, ale pouze jejich rozsah. Nezpochybňují ani ukončení vztahů s korespondentskými bankami, převod finančních prostředků první žalobkyně na Bank Ċentrali ta' Malta, ani odchod jejích hlavních dlužníků, kteří představovali její hlavní zdroj financování.

170 Žalobkyně se omezují na tvrzení, že žádosti o výběr vkladů byly mimořádně omezené a první žalobkyně měla na základě nezávislých odhadů franšízovou hodnotu, byla životaschopná a dosahovala dobrých výsledků.

171 Žalobkyně však nemohou účinně tvrdit, že první žalobkyně byla životaschopná, měla franšízovou hodnotu a dosahovala dobrých výsledků, a zároveň připouštět, že ztratila své hlavní dlužníky a hlavní zdroje financování a musela čelit žádostem o výběr vkladů a ukončení vztahů s korespondentskými bankami, což ji vedlo k převodu jejích finančních prostředků na Bank Ċentrali ta'Malta.

172 Pokud jde zadruhé o možnost ECB učinit veřejná prohlášení, v zásadě za účelem minimalizace dopadů dotčeného sdělení obvinění na první žalobkyni, je třeba konstatovat, že s ohledem na poškození pověsti akcionáře uvedené žalobkyně, a v důsledku toho pověsti uvedené žalobkyně, jakož i na význam finančních obtíží, které se vyskytly v důsledku obvinění uvedeného akcionáře a před přijetím napadeného rozhodnutí, nemohou taková prohlášení představovat alternativní opatření umožňující dosažení cílů řádného a obezřetného řízení uvedené žalobkyně a bezpečnosti finančního systému v rámci Unie a každého členského státu.

173 V důsledku toho nelze ECB platně vytýkat, že tato alternativní opatření nezamýšlela přijmout.

174 S ohledem na výše uvedené nelze mít za to, že napadené rozhodnutí překračovalo meze toho, co bylo nezbytné k dosažení sledovaných cílů.

175 Začtvrté žalobkyně uplatňují řadu argumentů vycházejících z nesprávného právního posouzení, porušení povinnosti uvést odůvodnění a nesprávného posouzení.

176 Žalobkyně nejprve tvrdí, že napadené rozhodnutí „nezkoumá“ otázku, zda je odebrání povolení přiměřené, pokud se ukáže, že banka má nepřímého akcionáře, který již údajně nemá požadovanou vhodnost, protože byl formálně obviněn ve Spojených státech.

177 Stačí přitom konstatovat, že vysvětlení podaná v napadeném rozhodnutí (viz body 152 až 160 výše) jasně a jednoznačně uvádějí odůvodnění ECB a umožnila žalobkyním seznámit se s důvody odebrání povolení první žalobkyně, jakož i Soudu provést přezkum (viz body 161 až 171 výše).

178 Dále žalobkyně tvrdí, že navrhované důkazy týkající se finanční situace první žalobkyně jsou neopodstatněné a postrádají důkazní hodnotu s ohledem na uplatněný důvod, tedy nedostatek vhodnosti jejího hlavního akcionáře.

179 Tento argument v podstatě přebírá argument žalobkyň, podle kterého ECB neověřila ani neprokázala, že sdělení obvinění akcionáře první žalobkyně mělo vliv na pověst tohoto akcionáře a pověst uvedené žalobkyně, který by mohl odůvodnit odebrání povolení posledně uvedené.

180 Nicméně, jak vyplývá z analýzy druhého žalobního důvodu, jakož i z bodů 160, 161 a 172 výše, z důvodu zohlednění negativních dopadů na první žalobkyni nelze ECB účinně vytýkat, že neprokázala spojitost mezi dotčeným obviněním a finančními obtížemi uvedené žalobkyně uvedenými v napadeném rozhodnutí, které vyplývají z pověsti dotyčného akcionáře a z vnímání této pověsti veřejností.

181 Kromě toho žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí dostatečně nezohledňuje nízkou míru vlivu dotyčného akcionáře na řízení první žalobkyně a rizika, které představuje pro toto řízení.

182 Nicméně, jak vyplývá z bodů 124 až 126 výše, nelze ECB účinně vytýkat, že nezohlednila neexistenci vlivu A. Sadra vyplývající ze skutečnosti, že MFSA pozastavil jeho hlasovací práva, z důvodu dočasné povahy tohoto opatření.

183 S ohledem na konkrétní negativní důsledky, které již první žalobkyně utrpěla, totiž tento argument nemůže prokázat, že odebrání povolení nemohlo být považováno za nezbytné pouze z toho důvodu, že akcionář uvedené žalobkyně měl nízký vliv z důvodu zbavení jeho hlasovacích práv před přijetím napadeného rozhodnutí.

184 Konečně, pokud jde o argument žalobkyň, že ECB si protiřečí, neboť ve věci týkající se guvernéra Lotyšské centrální banky, ve které byl vydán rozsudek ze dne 26. února 2019, Rimšēvičs a ECB v. Lotyšsko (C-202/18 a C-238/18, EU:C:2019:139), ECB před Soudním dvorem tvrdila, odlišně od napadeného rozhodnutí, že sdělení obvinění z korupce neodůvodňuje zbavení obviněné osoby funkce, a trvala na tom, aby byly předloženy konkrétní důkazy, postačí konstatovat, že uvedená věc se týkala jiného předmětu, než projednávaná věc, a netýkala se posouzení pověsti a vhodnosti akcionáře úvěrové instituce, ani jejich účinků na danou instituci.

185 V důsledku toho musí být pátý žalobní důvod zamítnut.

6. K šestému žalobnímu důvodu, který vychází z porušení zásady proporcionality

186 Podle žalobkyň hlavní obtíže první žalobkyně z větší části vyplývaly z jednání MFSA, zejména z jeho nevhodné reakce na obvinění A. Sadra ve Spojených státech, jakož i z neexistence zásahu ECB. Domnívají se, že problémy s dobrou pověstí uvedené žalobkyně byly způsobeny hlavně

veřejnými prohlášeními a úniky informací pocházejícími od MFSA a ECB. ECB by tedy neměla mít možnost se na podporu napadeného rozhodnutí dovolávat důsledků svého vlastního postižitelného jednání z důvodu, že své poslání nesplnila správně.

187 ECB a Komise tyto argumenty zpochybňují.

188 V tomto ohledu, jak vyplývá z bodu 53 výše, ECB nepodléhá povinnosti sama vykonávat přímý dohled nad úvěrovou institucí, a proto jí nelze důvodně vytýkat neexistenci zásahu. Nelze tedy mít za to, že v tomto ohledu nesplnila své poslání správně.

189 Skutečnost, že se ECB nerozhodla sama vykonávat přímý dohled nad první žalobkyní, tedy nemůže způsobit protiprávnost napadeného rozhodnutí.

190 Mimoto je třeba připomenout, že jak vyplývá z bodů 45 až 53 výše, okolnost, že by akty MFSA, které nebyly přijaty v rámci postupu vedoucího k přijetí napadeného rozhodnutí, byly protiprávní, nemůže způsobit protiprávnost uvedeného rozhodnutí, jelikož se nejedná o přípravné akty k tomuto rozhodnutí.

191 Konečně, pokud jde o tvrzení žalobkyň, podle kterého jsou problémy s pověstí první žalobkyně způsobeny hlavně veřejnými prohlášeními a úniky informací pocházejícími z MFSA a ECB, stačí konstatovat, že na podporu svého tvrzení neidentifikovaly žádné prohlášení či únik, takže tyto tvrzené skutečnosti a důsledky, které z nich chtějí vyvodit, nejsou prokázány.

192 Argumenty týkající se porušení zásady *nemo auditur* tedy musí být odmítnuty.

193 V důsledku toho musí být šestý žalobní důvod zamítnut.

7. K sedmému žalobnímu důvodu, který vychází z porušení zásady presumpce neviny

194 Podle žalobkyň ECB porušila právo první žalobkyně na presumpci neviny tím, že se opřela o dotčené sdělení obvinění, aniž přezkoumala skutečnosti týkající se tohoto usnesení a že jej vyložila nesprávně.

195 ECB a Komise tyto argumenty zpochybňují.

196 V tomto ohledu je třeba připomenout, že zásada presumpce neviny zakotvená v čl. 6 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950, a v čl. 48 odst. 1 Listiny základních práv je základním právem, které jednotlivcům přiznává práva, jejichž dodržování unijní soud zajišťuje (viz rozsudek ze dne 2. září 2009, El Morabit v. Rada, T-37/07 a T-323/07, nezveřejněný, EU:T:2009:296, bod 39 a citovaná judikatura).

197 Presumpce neviny vyžaduje, aby každý, kdo je obviněn z trestného činu, byl považován za nevinného, dokud jeho vina nebude prokázána zákonným způsobem. Nebrání přijetí opatření, jejichž cílem není zahájení trestního řízení proti dotčené osobě (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. září 2013, Anbouba v. Rada, T-592/11, nezveřejněný, EU:T:2013:427, bod 40 a citovaná judikatura).

198 Zásada presumpce neviny tedy nebrání přijetí opatření, která nepředstavují sankci a nezahrnují žádné obvinění trestněprávní povahy (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 14. ledna 2015, Gossio v. Rada, T-406/13, nezveřejněný, EU:T:2015:7, bod 97), ani přijetí

opatření, která nepředstavují konstatování skutečnosti, že k protiprávnímu jednání skutečně došlo (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. května 2017, Makhlouf v. Rada, T-410/16, nezveřejněný EU:T:2017:349, bod 125 a citovaná judikatura).

199 Je tedy třeba ověřit, zda ve světle těchto zásad umožňují argumenty žalobkyň mít za to, že byla porušena presumpce neviny ve vztahu k první žalobkyni.

200 Zaprvé nepřezkoumání skutečností týkajících se dotčeného sdělení obvinění neumožňuje mít za to, že byla porušena presumpce neviny ve vztahu k první žalobkyni.

201 ECB totiž v napadeném rozhodnutí jasně uvedla, že dotčené sdělení obvinění obsahuje tvrzení.

202 Nelze tedy mít za to, že napadené rozhodnutí implikuje obvinění trestněprávní povahy nebo představuje konstatování skutečnosti, že k protiprávnímu jednání skutečně došlo ve smyslu judikatury připomenuté v bodech 197 a198 výše.

203 Za těchto podmínek skutečnost, že ECB nepřezkoumala skutkové okolnosti obsažené v dotčeném sdělení obvinění, nemůže prokázat porušení zásady presumpce neviny.

204 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že obezřetnostní dohled, jehož cílem je zajistit řádné řízení úvěrových institucí a odolnost finančního systému v rámci Unie a každého členského státu, sleduje cíle odlišné od cílů trestního stíhání, jejichž cílem je postihovat jednání, jež je trestné ze zákona.

205 Nejdůležitějším prvkem, který je třeba zohlednit, tak není opodstatněnost důvodů stíhání obsažených v dotčeném sdělení obvinění, ke kterému ECB nezaujala stanovisko, ale důsledky uvedeného stíhání pro pověst první žalobkyně a jejího jediného akcionáře, jakož i na odolnost finančního systému v rámci Unie a každého členského státu.

206 Zadruhé, pokud jde o argument žalobkyň, podle kterého ECB neprokázala, že k tvrzeným porušením obezřetnostních požadavků skutečně došlo, je třeba uvést, že tento argument splývá s argumentem týkajícím se nesprávného posouzení tvrzeného na podporu druhého a čtvrtého žalobního důvodu.

207 Tyto argumenty musí být odmítnuty ze stejných důvodů, jako jsou důvody uvedené v bodech 62 až 134 výše.

208 V důsledku toho je třeba sedmý žalobní důvod zamítnout.

8. K osmému žalobnímu důvodu, který vychází z porušení zásady rovného zacházení

209 Žalobkyně poukazují na diskriminaci vyplývající z toho, že s žádnou jinou bankou vlastněnou maltským občanem, jejíž akcionáři nebo řídící pracovníci byli formálně obviněni, nebylo zacházeno stejným způsobem a že napadené rozhodnutí neobsahuje v tomto ohledu žádnou srovnávací analýzu.

210 ECB a Komise tyto argumenty zpochybňují.

211 Je třeba připomenout, že zásada rovného zacházení vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno (rozsudek ze dne 15. dubna 2010, Gualtieri v. Komise, C-485/08 P, EU:C:2010:188, bod 70).

212 V tomto ohledu se žalobkyně omezují na tvrzení, že mnozí akcionáři, a dokonce řídící pracovníci řady bank byli formálně obviněni příslušnými orgány, aniž to ovlivnilo jejich postavení, avšak nepředložily sebemenší důkaz takového tvrzení. Stačí tedy konstatovat, že neprokázaly, že s jinou bankou vlastněnou maltským občanem, jejíž akcionáři nebo řídící pracovníci byli formálně obviněni za finanční trestné činy, bylo zacházeno odlišně.

213 Kromě toho ze zásady rovného zacházení nevyplývá, že ECB je povinna za účelem odůvodnění dodržení uvedené zásady uvést v odůvodnění každého svého rozhodnutí obezřetnostní povahy srovnávací analýzu, která by případně uváděla jiné instituce nacházející se v podobné situaci, a opatření, která se vůči nim rozhodla přijmout.

214 Argument vycházející z neprovedení srovnávací analýzy v napadeném rozhodnutí musí být tedy rovněž odmítnut.

215 V důsledku toho je třeba osmý žalobní důvod zamítnout.

9. Devátý žalobní důvod, který vychází z porušení článku 19 a bodu 75 odůvodnění nařízení č. 1024/2013 a ze zneužití pravomoci.

216 Podle žalobkyň časový sled přijetí rozhodnutí MFSA a ECB, údajná formulace námitek a nepravdivých tvrzení učiněná opozicí a některými médii, ale také MFSA a EBA, a podezřelé okolnosti jmenování oprávněné osoby, jakož i okolnosti celé věci a neexistence věrohodného odůvodnění v napadeném rozhodnutí, vedou v podstatě k domněnce, že MFSA vhodným způsobem obvinění A. Sadra nepřezkoumal.

217 Žalobkyně z toho vyvozují, že skutečnými důvody, kterými bylo vedena opatření MFSA, a tudíž i napadené rozhodnutí, bylo přání být považován za účinný regulační orgán, jakož i úmysl vytvořit lukrativní pozici pro poradenskou společnost, na kterou má určená oprávněná osoba vazby, což představuje porušení povinnosti nezávislosti ze strany ECB a zneužití pravomoci.

218 ECB a Komise tyto argumenty zpochybňují.

219 V tomto ohledu je třeba uvést, že podle článku 19 nařízení č. 1024/2013 při plnění úkolů, které jsou jim svěřeny uvedeným nařízením, jednají ECB a vnitrostátní příslušné orgány, které jednají v rámci jednotného mechanismu dohledu, nezávisle. Pokud jde o bod 75 odůvodnění uvedeného nařízení, ten uvádí, že aby ECB plnila úkoly v oblasti dohledu efektivně, měla by při plnění těchto úkolů jednat zcela nezávisle, zejména bez neoprávněného politického vlivu a zásahů z finančního odvětví, které by narušovaly její funkční nezávislost.

220 Rovněž je třeba připomenout, že určitý akt je stižen vadou spočívající ve zneužití pravomoci pouze, pokud se na základě objektivních, relevantních a shodujících se nepřímých důkazů ukáže, že byl přijat za výlučným nebo přinejmenším rozhodujícím účelem dosáhnout jiných cílů, než jsou uváděné cíle, nebo vyhnout se postupu zvláště upravenému Smlouvou pro vyrovnání se s okolnostmi daného případu (viz rozsudek ze dne 10. března 2005, Španělsko v. Rada, C-342/03, EU:C:2005:151, bod 64).

221 Je tedy třeba ověřit, zda argumenty žalobkyň umožňují mít za to, že napadené rozhodnutí bylo přijato v rozporu s článkem 19 a bodem 75 odůvodnění nařízení č. 1024/2013, a zda obsahují objektivní, relevantní a shodující se nepřímé důkazy, že toto rozhodnutí bylo přijato za rozhodujícím účelem dosáhnout jiných cílů, než jsou uváděné cíle, nebo vyhnout se postupu zvláště upravenému Smlouvou pro vyrovnání se s okolnostmi projednávaného případu.

222 Úvodem je třeba konstatovat, že argumenty žalobkyň se týkají výlučně sledování jiných cílů ze strany MFSA, než jsou cíle sledované dotčenou právní úpravou, a údajného nedostatku nezávislosti tohoto vnitrostátního orgánu a že tvrdí, že takové skutečnosti mohou způsobit protiprávnost napadeného rozhodnutí.

223 Nicméně i za předpokladu, že by MFSA nesplnil povinnost nezávislosti a sledoval jiné než stanovené cíle, nelze z toho vyvodit, že napadené rozhodnutí je stiženo stejnými vadami.

224 Podle čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1024/2013 má totiž ECB výlučnou pravomoc vydávat a odnímat úvěrovým institucím povolení k činnosti.

225 Rozhodnutí ECB jsou tedy přijímána na základě posouzení nezávislého na posouzení MFSA v závislosti na všech relevantních okolnostech, včetně skutečností obsažených v návrhu rozhodnutí MFSA.

226 Jelikož z toho vyplývá, že ECB není povinna řídit se návrhem rozhodnutí MFSA, údajná porušení ze strany MFSA nemohou znamenat nedostatek nezávislosti ze strany ECB, a tudíž představovat porušení článku 19 a bodu 75 odůvodnění nařízení č. 1024/2013.

227 Mimoto je třeba konstatovat, že žalobkyně nepředložily žádnou skutečnost, která by na základě objektivních, relevantních a shodujících se nepřímých důkazů ukázala, že napadené rozhodnutí bylo ECB přijato s výlučným nebo přinejmenším rozhodujícím účelem dosáhnout jiných cílů, než jsou uváděné cíle, nebo vyhnout se postupu zvláště upravenému Smlouvou pro vyrovnání se s okolnostmi daného případu.

228 Navíc, jak vyplývá z analýzy druhého žalobního důvodu, napadené rozhodnutí bylo přijato ECB s cílem zajistit bezpečnost a odolnost finančního systému v rámci Unie a každého členského státu.

229 Žalobkyně tedy neprokázala, že napadené rozhodnutí sledovalo jiné cíle, než jsou cíle sledované relevantní právní úpravou.

230 V důsledku toho musí být devátý žalobní důvod zamítnut.

10. Desátý žalobní důvod, který vychází z porušení práv na obhajobu a zejména práva být vyslechnut

231 Žalobkyně nejprve tvrdí, že bylo porušeno právo na obhajobu a právo být vyslechnut první žalobkyně, neboť žalobkyni bylo odepřeno právní zastoupení a účinné zastoupení z důvodu jmenování oprávněné osoby, která byla v průběhu správního řízení považována za jediného zástupce uvedené žalobkyně.

232 Žalobkyně z toho vyvozují, že právo první žalobkyně být vyslechnuta nebylo respektováno, neboť bylo přiznáno oprávněné osobě, ačkoli mělo být přiznáno členům představenstva uvedené žalobkyně.

233 Kromě toho členové představenstva první žalobkyně neměli přístup k dokumentům a počítačovým systémům v držení uvedené žalobkyně, ani k jejím finančním zdrojům, což žalobkyni zabránilo v tom, aby svá tvrzení o jejich hodnotě a dodržování regulačních požadavků podložila důkazy. Tato žalobkyně rovněž nemohla a stále nemůže financovat své právní zastoupení.

234 ECB a Komise tyto argumenty zpochybňují.

235 V tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, že právo na obhajobu, k němuž patří právo být vyslechnut, patří mezi základní práva, která jsou nedílnou součástí unijního právního řádu a jsou zakotvena Listinou základních práv (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 23. září 2015, Cerafogli v. ECB, T-114/13 P, EU:T:2015:678, bod 32 a citovaná judikatura, a ze dne 5. října 2016, ECDC v. CJ, T-395/15 P, nezveřejněný, EU:T:2016:598, bod 53).

236 Právo být vyslechnut je chráněno nejen v článcích 47 a 48 Listiny základních práv Evropské unie, jež zaručují dodržování práva na obhajobu a práva na spravedlivý proces v každém soudním řízení, ale i v článku 41 Listiny, který zaručuje právo na řádnou správu.

237 Článek 41 odst. 2 písm. a) Listiny základních práv stanoví, že právo na řádnou správu zahrnuje zejména právo každého být vyslechnut před přijetím jemu určeného individuálního opatření, které by se jej mohlo nepříznivě dotknout (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. října 2016, ECDC v. CJ (C-395/15 P, nezveřejněný, EU:T:2016:598, bod 54 a citovaná judikatura).

238 Obecně právo na obhajobu vyžaduje, aby jakákoli osoba, vůči které může být přijato rozhodnutí nepříznivě zasahující do jejího právního postavení, mohla účinně vyjádřit své stanovisko k okolnostem použitým v její neprospěch jako základ pro sporné rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 7. ledna 2004, Aalborg Portland a další v. Komise, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, EU:C:2004:6, bod 66, ze dne 12. prosince 2006, Organizace Mudžáhidů íránského lidu v. Rada, T-228/02, EU:T:2006:384, bod 91, a ze dne 19. ledna 2016, Mitsubishi Electric v. Komise, T-409/12, EU:T:2016:17, bod 38).

239 V tomto ohledu je třeba zohlednit skutečnost, což ostatně žalobkyně nezpochybňují, že první žalobkyně obdržela dopis ECB ze dne 31. srpna 2018, ve kterém ji ECB vyzvala k předložení připomínek k návrhu rozhodnutí o odebrání povolení, jakož i její dopis ze dne 13. září 2018, kterým jí ECB poskytla přístup ke spisu správního řízení, přičemž žalobkyně se omezila na odpověď, že potvrzuje své námitky proti navrhovanému rozhodnutí.

240 Rovněž je třeba zohlednit skutečnost, že první žalobkyně měla k dispozici celkovou lhůtu tří týdnů k předložení vyjádření k návrhu rozhodnutí o odebrání povolení.

241 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že první žalobkyně mohla užitečně vyjádřit stanovisko ke skutečnostem zohledněným v napadeném rozhodnutí v její neprospěch.

242 Zadruhé, pokud jde o argumenty žalobkyň, podle kterých bylo právo první žalobkyně na obhajobu porušeno, protože její představenstvo nemělo možnost zaplatit odměnu jejímu právnímu zástupci a nemělo přístup k jejím zdrojům a informacím, je třeba konstatovat, že tyto okolnosti vyplývají výlučně ze jmenování oprávněného subjektu považovaného v průběhu správního řízení za jediného zástupce uvedené žalobkyně, což spadá do výlučné pravomoci MFSA na základě maltského práva.

243 Jak přitom vyplývá z bodů 45 a 46 výše, takové vnitrostátní rozhodnutí o určení oprávněné osoby nepředstavuje akt přijatý příslušným vnitrostátním orgánem týkající se zahájení, přípravného nebo nezávazného návrhu napadeného rozhodnutí, a nemůže tedy v žádném případě způsobit protiprávnost tohoto rozhodnutí (v tomto smyslu viz a obdobně rozsudek ze dne 19. prosince 2018, Berlusconi a Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, bod 44).

244 V každém případě, pokud jde o rozhodnutí na základě maltského práva, které spadá do pravomoci MFSA, nemůže být ECB činěna odpovědnou za důsledky, které takové rozhodnutí vyvolalo.

245 Povinnost dodržovat právo adresátů svých rozhodnutí být vyslechnut totiž neznamená, že orgán musí zajistit a umožnit, aby tyto osoby měly na základě ustanovení vnitrostátního práva možnost odměnit advokáta a aby měly přístup ke svým zdrojům, aby mohly vykonat právo být vyslechnuty.

246 Pokud by tomu bylo jinak, znamenalo by to, že rozhodnutí unijních orgánů mohou být protiprávní z důvodů souvisejících s uplatňováním pravidel vnitrostátního práva, které nespadají do jejich pravomoci a nad nimiž nemají žádnou kontrolu.

247 ECB nelze platně vytýkat ani to, že na základě obecné pravomoci udělovat pokyny příslušným vnitrostátním orgánům v rámci jednotného mechanismu dohledu nezabránila MFSA přijmout rozhodnutí o jmenování oprávněné osoby, které má zajistit dodržování obezřetnostních pravidel, s jediným cílem umožnit členům představenstva první žalobkyně disponovat jejími finančními prostředky za účelem odměňování jejich právního zástupce a mít přístup k dokumentům a informacím, které jim mají umožnit výkon jejich práva být vyslechnuti.

248 Jednak totiž ECB nemá v tomto ohledu žádnou povinnost nad rámec povinnosti přijmout vyjádření adresátů svých rozhodnutí, a jednak pokud by tomu tak bylo, dosažení cílů vnitrostátních pravidel obezřetnostního dohledu a unijních pravidel by bylo ohroženo.

249 V důsledku toho nemohou okolnosti předložené žalobkyněmi, i kdyby byly prokázány, způsobit protiprávnost napadeného rozhodnutí.

250 Za takových okolností bylo na žalobkyních, aby zpochybnily legalitu určení oprávněné osoby na vnitrostátní úrovni a případně rozhodnutí této osoby, kterými odmítla vyhovět jejich žádostem o finanční prostředky určené k odměňování jejich právního zástupce, nebo jejich žádostem o přístup ke zdrojům nebo informacím, a případně navrhly podání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce k Soudnímu dvoru za účelem posouzení, zda unijní právo, zejména právo na účinnou soudní ochranu, brání takovým rozhodnutím nebo jmenování oprávněné osoby.

251 První žalobkyně rovněž mohla – s výhradou splnění požadovaných podmínek – požádat ECB o přístup k dokumentům nebo informacím, ale rovněž požádat Tribunál o právní pomoc nebo požádat o organizační procesní opatření směřující k získání užitečných dokumentů.

252 V tomto ohledu je třeba rovněž uvést, že i přes několik žádostí o prodloužení lhůt nebo slyšení a návrhů na přerušení řízení v průběhu tohoto řízení žalobkyně před Tribunálem neuvedly důkazy o tom, že první žalobkyně v průběhu tohoto řízení učinila kroky vůči MFSA nebo maltským soudům, aby bylo jejímu právnímu zástupci umožněno získat přístup ke zdrojům nebo dokumentům.

253 V důsledku toho musí být desátý žalobní důvod zamítnut.

11. K jedenáctému žalobnímu důvodu, který vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění

254 Podle žalobkyň byla při přijetí napadeného rozhodnutí porušena povinnost uvést odůvodnění, neboť jeho odůvodnění bylo povrchní a neurčité povahy, která neumožňuje určit, zda rozhodnutí bylo opodstatněné, posoudit závažnost údajně nedovoleného jednání, které vedlo k obvinění A. Sadra ve Spojených státech, a ověřit, zda je uvedené jednání postižitelné z hlediska unijního práva.

255 ECB a Komise tyto argumenty zpochybňují.

256 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je účelem povinnosti odůvodnit akt nepříznivě zasahující do právního postavení, která je logickým důsledkem zásady dodržování práva na obhajobu, jednak poskytnout dotčené osobě dostatek údajů, aby mohla zjistit, zda je akt opodstatněný, nebo zda je případně stižen vadou, která umožňuje zpochybnit jeho platnost před unijním soudem, a jednak umožnit unijnímu soudu přezkoumat legalitu tohoto aktu (rozsudky ze dne 28. června 2005, Dansk Rørindustri a další v. Komise, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, EU:C:2005:408, bod 462; ze dne 29. září 2011, Elf Aquitaine v. Komise, C-521/09 P, EU:C:2011:620, bod 148, a ze dne 6. září 2013, Iran Insurance v. Rada, T-12/11, nezveřejněný, EU:T:2013:401, bod 70).

257 Z odůvodnění vyžadovaného článkem 296 SFEU musí jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, aby se dotčená osoba mohla seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a aby příslušný soud mohl vykonat přezkum (viz rozsudek ze dne 15. listopadu 2012, Al-Aqsa v. Rada a Nizozemsko v. Al-Aqsa, C-539/10 P a C-550/10 P, EU:C:2012:711, bod 138 a citovaná judikatura).

258 Ačkoli musí z odůvodnění unijního aktu vyžadovaného článkem 296 druhým pododstavcem 2 SFEU jasně a jednoznačně vyplývat úvahy toho, kdo daný akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a aby Soudní dvůr mohl provést přezkum, není potřeba, aby toto odůvodnění uvádělo veškeré relevantní skutkové nebo právní okolnosti (rozsudky ze dne 19. listopadu 2013, Komise v. Rada, C-63/12, EU:C:2013:752, bod 98, a ze dne 16. června 2015, Gauweiler a další, C-62/14, EU:C:2015:400, bod 70).

259 Zaprvé je třeba konstatovat, že z napadeného rozhodnutí jasně a jednoznačně vyplývají úvahy ECB, takže jeho odůvodnění umožňuje první žalobkyni seznámit se s odůvodněním přijatého opatření a příslušnému soudu provést přezkum.

260 Z napadeného rozhodnutí totiž jasně vyplývá, že bylo odůvodněno obviněním A. Sadra ve Spojených státech z důvodu protiprávních jednání finanční povahy a negativního účinku tohoto obvinění na jeho pověst a finanční situaci první žalobkyně, které ohrožovaly cíl zajistit řádné a obezřetné řízení této úvěrové instituce.

261 Zdá se rovněž jasné, že odebrání povolení první žalobkyně bylo považováno za přiměřené z důvodu, že toto opatření bylo nezbytné s ohledem na obtíže s financováním, závažnost pochybení a nedostatek životaschopnosti banky, které následovaly po obvinění jejího akcionáře a poškození jeho pověsti, za účelem zajištění cíle obnovení legality, zajištění jejího řádného řízení, omezení rizik pro její vkladatele a věřitele, jakož i rizik pro maltský bankovní trh a evropský bankovní trh.

262 Kromě toho byl cíl sledovaný tímto odebráním považován za cíl, kterého nemůže být dosaženo jinými obezřetnostními opatřeními nebo prodejem první žalobkyně třetím osobám z důvodu poškození její pověsti, neexistence hodnoty a problémů s financováním a likviditou.

263 Za těchto podmínek musí být zamítnut argument žalobkyň, podle kterého povrchní a neurčitá povaha odůvodnění obsaženého v napadeném rozhodnutí neumožňuje určit, zda bylo opodstatněné.

264 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že odůvodnění napadeného rozhodnutí neumožňuje posoudit závažnost údajně nedovoleného jednání, které vedlo k obvinění A. Sadra ve Spojených státech, a ověřit, zda je uvedené jednání postižitelné.

265 V napadeném rozhodnutí je však upřesněno, že dotčené sdělení obvinění se týká zjištěných finančních trestných činů, o nichž se má za to, že mohou vyvolat vážné pochybnosti o jeho integritě jakožto akcionáře první žalobkyně.

266 Kromě toho napadené rozhodnutí obsahuje odkaz na oficiální internetové stránky, které umožňují seznámit se s formálním obviněním A. Sadra ve Spojených státech a tiskovou zprávou zveřejněnou při této příležitosti.

267 Vzhledem k tomu, že obvinění, která vedla k obžalování A. Sadra ve Spojených státech, jsou v napadeném rozhodnutí uvedena a a toto rozhodnutí odkazuje na dotčené sdělení obvinění, nelze mít za to, že odůvodnění uvedeného rozhodnutí neumožňuje posoudit závažnost údajně postižitelného jednání, které vedlo k uvedenému obvinění, v rozporu s tím, co tvrdí žalobkyně.

268 Argumenty žalobkyň, pokud jde o nemožnost posoudit závažnost údajně postižitelného jednání, které vedlo k obvinění A. Sadra ve Spojených státech, a ověřit, zda je uvedené jednání postižitelné, tedy nemohou obstát.

269 V důsledku toho je třeba jedenáctý žalobní důvod zamítnout.

IV. K návrhům žalobkyň na přerušení řízení, na organizační procesní opatření a na důkazní opatření

270 Zaprvé žalobkyně dopisem ze dne 25. února 2021 podaly návrh na organizační procesní opatření, na důkazní opatření a na znalecké opatření směřující k prokázání, že v průběhu řízení před Tribunálem bylo řízení vůči A. Sadrovi ve Spojených státech zastaveno.

271 ECB a Komise předložily vyjádření k tomuto návrhu.

272 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je legalitu unijního opatření nutné posuzovat podle faktických a právních skutečností existujících ke dni, kdy bylo toto rozhodnutí přijato (viz rozsudek ze dne 11. května 2017, Švédsko v. Komise, C-562/14 P, EU:C:2017:356, bod 63 a citovaná judikatura), takže akty přijaté po přijetí rozhodnutí nemohou ovlivnit jeho platnost (rozsudek ze dne 17. října 2019, Alcogroup a Alcodis v. Komise, C-403/18 P, EU:C:2019:870, body 45 a 46).

273 Vzhledem k tomu, že k zastavení řízení vůči A. Sadrovi došlo po přijetí napadeného rozhodnutí, nemohlo mít na základě judikatury citované v bodě 272 výše vliv na jeho legalitu, takže není namístě návrhu žalobkyň vyhovět.

274 Zadruhé žalobkyně dopisem ze dne 21. května 2021 podaly návrh na organizační procesní opatření a na důkazní opatření, jejichž cílem bylo umožnit jim vyjádřit se ke stanovisku generálního advokáta G. Hogana ve věci Bank Melli Iran (C-124/20, EU:C:2021:386), které se týká výkladu nařízení č. 2271/96, ve znění nařízení v přenesené pravomoci 2018/1100.

275 ECB a Komise předložily vyjádření k tomuto návrhu.

276 V tomto ohledu je třeba připomenout, že z důvodů uvedených v bodě 120 výše nemá nařízení č. 2271/96 na projednávanou žalobu vliv.

277 ECB totiž neuznala ani neprohlásila za vykonatelné rozhodnutí o uložení sankce ve smyslu nařízení č. 2271/96, neboť posoudila pověst dotčeného akcionáře, jak ji vnímal trh, a dotyční účastníci reagovali na obvinění bez ohledu na jeho opodstatněnost podle práva dotyčného třetího státu nebo unijního práva.

278 Návrhu žalobkyň tedy není důvodné vyhovět.

279 Zatřetí žalobkyně v dopise ze dne 21. února 2021 požádaly o přerušení řízení s cílem „poskytnout ECB a MFSA možnost vyhovět nové maltské judikatuře potvrzující, že přístup k bance je podmínkou účinného zastoupení“.

280 ECB a Komise byly ohledně této žádosti vyslechnuty.

281 Přitom vzhledem k tomu, že – jak bylo uvedeno v bodech 245 a 246 výše – ECB není vázána žádnou povinností řídit se maltskou judikaturou a jelikož první žalobkyně neuvedla kroky podniknuté před MFSA nebo maltskými soudy, nemůže být zastavení tohoto řízení považováno za krok vyžadovaný za účelem řádného výkonu spravedlnosti ve smyslu čl. 69 písm. d) jednacího řádu.

282 Tomuto návrhu žalobkyň tedy není důvodné vyhovět.

283 S ohledem na výše uvedené musí být žaloba v plném rozsahu zamítnuta.

V. K nákladům řízení

284 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že ECB požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení vynaložených ECB.

285 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení. Komise tedy ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (devátý rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) **Žaloba se zamítá.**

2) **Pilatus Bank plc a Pilatus Holding Ltd. ponesou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou centrální bankou (ECB).**

3) **Evropská komise ponese vlastní náklady řízení.**

Van der Woude Costeira Kančeva

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 2. února 2022.

Podpisy.